

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Mgr. T. S., MBA**, zastoupen JUDr. Františkem Lainerem, advokátem se sídlem v Praze 8, Pobřežní 16, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem v Praze 5, Na Popelce 16, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu č. j. 51/2010-NBÚ/07-OP ze dne 1. 4. 2010,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu č. j. 51/2010-NBÚ/07-OP ze dne 1. 4. 2010 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Františka Lainera, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 12. 5. 2010 u zdejšího soudu domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu č. j. 80833/2006-NBÚ/P ze dne 10. 10. 2006 o nevydání osvědčení fyzické osoby (žalobce) pro stupeň utajení „Důvěrné“ podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Ředitel Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „ředitel Úřadu“) se ztotožnil s výrokem napadeného rozhodnutí, avšak ne zcela s odůvodněním bezpečnostního rizika u žalobce podle § 14 odst. 3 písm. a) citovaného zákona, a konstatoval, že žalobce vzhledem ke zjištěnému

bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 2 písm. b) žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) nutnou pro vydání požadovaného osvědčení.

Žalobce v žalobě namítl, že zjištěný skutkový stav správní orgán nesprávně právně posoudil a rovněž procesně pochybil, když nepozval žalobce k pohovoru o skutečném stavu věci. Vojín J. L. byl sice odsouzen, ale ne na základě poznatků předaných žalobcem. Podle názoru žalobce pouhé upozornění na skutečnost, že se voják J. L. dopouští tehdy trestných činů, nemůže být v žádném případě žalovaným považováno za potlačování základních práv a svobod anebo podporu takové činnosti; žalovaný ve svém rozhodnutí taktéž neuvedl, jak konkrétně měl žalobce přispět k jeho odsouzení. Podle názoru žalobce měl být nejprve proveden pohovor podle § 105 zákona č. 412/2005 Sb. Pokud Národní bezpečnostní úřad neprokázal konkrétní porušování lidských práv a svobod žalobcem, není možné konstatovat, že se u žalobce vyskytuje bezpečnostní riziko uvedené v § 14 odst. 2 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. Žalovaný byl povinen zabývat se skutečným stavem věci a posuzovat schopnosti žadatele o vydání osvědčení po celou dobu uvedenou v § 14 odst. 4 tohoto zákona. Žalobce má za to, že byla poškozena jeho práva, když se žalovaný nezabýval celkovým charakterem jeho osoby a jeho chováním v celé relevantní době a zejména charakterem jeho profesního zaměření, kdy běžně s utajovanými informacemi nakládal a nikdy se nedopustil žádného kázeňského nebo jiného provinění; šetřením bezpečnostních služeb ostatně nebyly u osoby žalobce zjištěny relevantní informace k výskytu bezpečnostního rizika.

Vzhledem k tomu žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl veškeré žalobní námitky a uvedl, že žalobce se předáváním informací o politických názorech J. L. podílel na činnosti přinejmenším podporující potlačování základních práv a svobod. Subjektivní stránka jednání není pro existenci bezpečnostního rizika rozhodující, když účelem řízení je zjistit bezpečnostní spolehlivost žadatele. Skutečnost, že se žalobce již v minulosti seznamoval s utajovanými informacemi, je bez významu, neboť ověřování splnění podmínek pro styk s utajovanými informacemi podle dříve platných předpisů nelze s nynější úpravou srovnávat.

Žalovaný setrval na stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Průběh správního a následně soudního řízení v nyní projednávané věci byl následující.

Proti prvostupňovému rozhodnutí č. j. 80833/2006-NBÚ/P ze dne 10. 10. 2006 podal žalobce rozklad, jež ředitel Úřadu zamítnul rozhodnutím č. j. 47/2007-NBÚ/07-OP ze dne 25. 1. 2007. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, a Městský soud v Praze rozhodnutí o rozkladu rozsudkem č. j. 8Ca 79/2007 - 52 ze dne 10. 12. 2009 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný rozsudek Městského soudu v Praze napadl kasační stížností a 1. 4. 2010, ještě předtím, než o ní Nejvyšší správní soud rozhodl, vydal nové rozhodnutí o rozkladu, jež žalobce napadl nyní projednávanou žalobou. Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem č. j. 2 As 40/2010 - 75 ze dne 19. 8. 2011 zrušující rozsudek zdejšího

soudu zrušil, načež zdejší soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Rozhodnutí ředitele Úřadu ze dne 25. 1. 2007 tudíž „obživlo“, a v tuto chvíli tak vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí ředitele Úřadu, jimiž byl zamítnut rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu č. j. 80833/2006-NBÚ/P ze dne 10. 10. 2006, a to rozhodnutí č. j. 47/2007-NBÚ/07-OP ze dne 25. 1. 2007 a rozhodnutí č. j. 51/2010-NBÚ/07-OP ze dne 1. 4. 2010, přičemž žalobu proti prvému z nich již správní soudy shledaly nedůvodnou. Skutečnost, že jsou obě rozhodnutí o rozkladu dosud v právní moci, potvrdil soud žalovaný přípisem č. j. 260/2014-NBÚ/07-OP ze dne 24. 11. 2014.

V popsané situaci Městský soud v Praze dospěl k závěru, že existence v pořadí druhého rozhodnutí o tomtéž rozkladu je v rozporu se zásadou *non bis in idem*.

Zásada *non bis in idem*, neboli „ne dvakrát o tomtéž“, je v rovině ústavního práva výslovně zakotvena pro oblast trestání (čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), avšak judikatura správních soudů dovodila, že se jedná o obecnou právní zásadu platnou rovněž v řízení před správními orgány. Nejvyšší správní soud tak již v rozsudku č. j. 2 A 614/2002 - 36 ze dne 23. 10. 2003 konstatoval, že „dalším stěžejním principem správního řízení je zákaz dvojího projednání téže věci (*ne bis in idem*), tedy, že nabude-li rozhodnutí právní moci, jde o věc rozhodnutou (*res iudicata*) a řízení o ní je skončeno. Uvedené zásady řízení správního se dovozují z principu materiální právní moci, který v sobě zahrnuje i nezměnitelnost rozhodnutí, tj. nenarušitelnost jimi nastolených právních vztahů. To platí bez ohledu na to, zda procesní předpis zákaz dvojího projednání téže věci explicitně stanoví nebo nikoli (o tyto principy se též opírala konstantní judikatura Vrchního soudu v Praze v oblasti správního soudnictví, například rozsudek č. j. 6 A 85/95 - 36) a není žádného důvodu, aby se jí nepřidržel ve svém nazírání na základní procesní zásady řízení správního i Nejvyšší správní soud“ (dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 4/2010 - 254 ze dne 25. 2. 2011 či rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9Ca 409/2009 - 40 ze dne 27. 6. 2013).

Situace v projednávané věci, kdy vedle sebe existují dvě pravomocná rozhodnutí v téže věci, tedy příkře odporuje principu materiální právní moci rozhodnutí a závažným způsobem ohrožuje i do budoucna právní jistotu účastníků soudního řízení (jediné řízení o podaném rozkladu bylo pravomocně skončeno ke dvěma různým datům) a soud je povinen se s ní vypořádat a možným budoucím nežádoucím následkům zamezit (na nepřípustnost takového stavu upozornil též Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Ans 10/2010 - 157 ze dne 9. 12. 2010).

Městský soud v Praze proto žalobou napadené rozhodnutí, jež bylo vydáno později než rozhodnutí č. j. 47/2007-NBÚ/07-OP ze dne 25. 1. 2007, zrušil pro vadu řízení spočívající v porušení zásady *non bis in idem* [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Ačkoli ředitel Úřadu postupoval správně, když po zrušení jeho rozhodnutí ze dne 25. 1. 2007 zdejším soudem nevyčkal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o své kasační stížnosti, nýbrž pokračoval v zahájeném řízení a řídil se závazným právním názorem zdejšího soudu, soud za popsané procesní situace jinak postupovat nemůže. Zároveň soud rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaný povinen nalézt řešení neodporující zásadě *non bis in idem*; právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku bude správní orgán v tomto řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Vzhledem k těmto okolnostem považoval soud za nadbytečné zabývat se důvodností jednotlivých žalobních námitek.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby] ve výši 2.100 Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Náhradu nákladů v celkové výši 6.800 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová